

Recensie: Interview Jacob Bellens

foto © Jacob Bellens

Recensie:

Jacob Bellens is een Deense singer-songwriter. Hij begon zijn carrière bij bands als Murder en I Got You On Tape. In 2013 bracht hij zijn eerste soloplaat "The Daisy Age" uit. Zijn derde album "Polyester Skin" (2016) werd meteen internationaal uitgebracht. Hiervoor werkte hij samen met DJ Kasper Björke. Met een sterke elektronica-sound als resultaat. Op 12 maart 2016 stond hij in de Botanique in Brussel.

Musicnews.be had een gesprek met Jacob Bellens over zijn plaat en zijn toekomstplannen.

"Polyester Skin" is het eerste album dat haast in alle uithoeken van de wereld te verkrijgen is. Voelt dit album anders aan dan uw voorgaande?

Niet echt. Het eerste soloalbum dat ik uitbracht, kwam uit via enkele kleine labels, maar alle I Got You On Tape en Murder-albums werden wel meteen internationaal in de markt gezet. Dat deze soloplaat wel wijdverspreid wordt, is eerder toeval. Natuurlijk voelt dit heel goed en ik ben ontzettend tevreden met de plaat.

Op dit album gaat u de elektronische toer op. Had u dit altijd al voor ogen met uw soloprojecten?

Het hangt allemaal af van welke weg ik insla. Soms doe ik heel veel elektronische dingen, maar anderzijds kan ik me ook even goed toeleggen op het akoestische. Mijn gemoedstoestand heeft hier een sterke invloed op. De focus ligt nu op de elektronica, maar ik denk erover na om terug te gaan naar een organisch geluid. Ik hou eigenlijk gewoon van verschillende stijlen. Zelf heb ik helemaal geen voorkeur voor een specifiek genre. Het draait vooral rond de nummers. Het is voor mij erg belangrijk om verschillende dingen te kunnen doen wanneer ik aan het schrijven ben. Wat uiteindelijk op het album terechtkomt, is een mix tussen toeval en hetgeen aan geluid is ontstaan.

Met welk idee bent u begonnen aan de plaat?

Ik had enkele songs die ik wilde uitproberen in een soort van elektronische sfeer. Kasper Björke bleek hiervoor de geknipte persoon. Ik heb al veel met hem samengewerkt en ik wist dat hij het voortreffelijk zou doen. We zijn als een muzikale tandem: ik schrijf de nummers en Kasper produceert de sound. Hierdoor ontstaat een zeer elektronisch gevoel dat duidelijk hoorbaar is op de plaat.

"Back To You" gaat over de appreciatie die mensen moeten hebben voor het leven. Wilt u mensen bewustmaken van hoe goed ze het hebben?

Wanneer ik een nummer schrijf, werk ik erg associatief. Ik leg constant linken, waardoor ik niet altijd exact weet waarover ik schrijf. Ik werk bijna iedere dag een nummer uit. Soms vergt het me twee tot drie jaar de tijd vooraleer ik weet waar het nummer over gaat. "Back To You" is in essentie vooral een liefdesliedje. Een nummer over hoe je de mensen rondom jou moet graag zien.

"Behind The Barricades" en "Raining Parachutes" hebben zeer absurde teksten over monsters en ufo's. Heeft dit een bepaalde achterliggende betekenis voor u?

Ook in deze nummers merk je heel sterk het associatieve karakter van de songs. Ik hou er nu eenmaal van om iets te creëren uit het niets en vind het fascinerend om na drie uur trial & error een eindproduct van woordspel en melodie te kunnen voorleggen. Ik speel gewoon met de woorden en gevoelens die ik op dat moment heb. Het is niet de bedoeling om louter naar het absurde terug te grijpen. Die bizarre

wereld ontstaat spontaan wanneer ik aan het schrijven ga. Een voordeel is dat ik nooit stop met nadenken. Ik kan in en uit die fantasiewereld stappen wanneer ik wil. Dat was al zo toen ik klein was.

Sommige nummers op de plaat zoals "In The Lunar Light" zijn al een hele tijd geleden geschreven. Waarom heeft u ze pas nu uitgebracht?

Ik heb een immens grote collectie (zo'n 100 a 150 nummers) van songs die ik nog niet heb uitgebracht. Ze liggen stof te vergaren op mijn bureau. Toch gebeurt het eens dat een van die nummers wel op mijn album terecht komt. Deze plaat vroeg bijvoorbeeld om een traag nummer. Het zou alles wat meer in balans brengen. Toen viel mijn oog weer op "In The Lunar Light". Het bleek er wonderwel op te passen.

Op "Polyester Skin" spelen enkele gastmuzikanten zoals Tomas Häffding (WhoMadeWho), Jakob Häyer (The Raveonettes, Trentemøller, Darkness Falls) en Nils Grøndahl (Under Byen, Efterklang, Pinkunoizu) mee. Streef je bewust naar die muzikale ondersteuning op een soloplaat?

Alleen kan je geen album maken. Interactie met andere mensen is veel leuker. Daarnaast heb je ook het technische aspect. Ik kan niet zo goed drummen als Jakob. Hij speelde ook al mee op mijn vorige twee soloplaten en op de Murder en I Got You On Tape-albums. Dat hij dit nu opnieuw zou doen, sprak voor zich.

Over alles is nagedacht. Wil ik bijvoorbeeld een echt geluid, dan verzamel ik enkele vrienden en nemen we het op. Live is dat een ander verhaal. Daar breng ik een bassist (Jakob Falgren), een drummer (Jakob Häyer) en een toetsenist/gitarist (Tobias Mynborg) mee. Live proberen we de songs zo organisch mogelijk te krijgen. Een contrast met dat wat op de cd te horen is.

Het valt op dat veel van uw bandleden ook in andere Deense groepen spelen. Hoe hecht is de Deense muzikscene?

Het is vooral een klein land. Iedereen kent iedereen. Als je met iemand wil samenwerken, hoef je niet verder dan vijftig kilometer te rijden. Bij ons is er een gezonde competitie. Ik vind het zeer leuk wanneer een Deense band een album uitbrengt dat me overdondert. Het nieuwe album van Choir Of Young Believers vond ik zo goed dat ik prompt besliste om weer muziek te maken.

Hoe anders is het om te werken aan een soloplaat dan voor bands als Murder & I Got You on Tape?

Bij een soloplaat ben ik altijd degene die het laatste woord heeft. Terwijl je in een band meer overleg hebt. Ik werk al sinds mijn jeugd samen met die bands. Zelfs binnen Murder was het schrijf- en creatieproces anders dan bij I Got You on Tape. Je deelt namelijk uiteenlopende ervaringen met verschillende mensen. Dat werkte wel goed, maar ik voelde dat het tijd was voor iets nieuws. Het is niet dat we in onenigheid uit elkaar zijn gegaan. Verre van, maar op dit moment wil ik mijn ei kwijt in een soloproject.

Probeert u de sound van uw soloproject te sterk te differentiëren van de sound van uw voormalige bands?

Voor mij hoeft dat niet per se. Het spreekt voor zich dat het sowieso wel anders zal klinken. Het komt namelijk alleen van mij en niet van andere bandleden. Ik doe dus gewoon waar ik zelf zin in heb en dat impliceert een andere sound.

U bent zelf heel erg populair in uw thuisland Denemarken. Hoe wil u de rest van de wereld inpalmen?

Het hangt ervan af tegen welke prijs dat is. Zelf ben ik nog niet klaar om de rest van de wereld te veroveren. Ik hou ervan om te zijn waar ik nu ben, met mijn vriendin naast me. Hier kan ik ook rustig mijn nummers schrijven. Al zou het natuurlijk tof zijn mochten meer en meer mensen kunnen luisteren naar mijn muziek en genieten van wat ik doe.

Zijn er plannen voor een nieuw soloalbum of zal u terug aansluiten bij uw bands?

Ik denk dat ik voorlopig wel nog enkele individuele platen zal uitbrengen. Ik ben niet

zeker of er ooit nog muziek met de bands zal worden gemaakt. Voorlopig voel ik me goed met het soloaspect en heb ik niet de behoefte om weer iets met mijn band uit te brengen. We hebben wel enkele goeie albums uitgebracht, maar om het werk te blijven appreciëren, moest er een pauze komen. Zo kunnen we met voldoening terugkijken op wat we gedaan hebben. Het draaide in het verleden enkel om opnames in de studio, toeren en dan terug naar de studio. Rust was er niet. Het voelt als een afgesloten hoofdstuk, maar zeg nooit nooit.

Hoe ziet u de toekomst voor uzelf?

Ik schrijf heel graag nummers en wil dit blijven doen. Mezelf blijven verrassen, daar streef ik naar. Ik schrijf bovendien alsmaar meer nummers voor andere artiesten. Daar ben ik enkel de songwriter en niet de zanger. Dat vind ik ook zeer leuk. Ooit wil ik nog in opdracht van Santigold schrijven. Ik vind het wel interessant dat de liedjes zich vooral in de popscene bevinden. Je kan je concentreren op het liedje, maar het toeren hoef je er niet bij te nemen. Het is wel grappig om gewoon achter het nummer te staan en verder niets te hoeven doen. Zelf heb ik al nummers voor The Asteroids Galaxy Tour en WhoMadeWho geschreven. Het is een proces dat ik langzaamaan vaker wil beleven. Dat ik nu meer songwriter dan zanger ben, is ook te danken aan het feit dat ik meer muziek maak dan ik zelf kan uitbrengen. Laat ons uiteindelijk gewoon beginnen met nog een paar albums voor de komende jaren en dan zien we wel.

< Niels Bruwier >